

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΟΝΝΑΙ Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ

[Άρθρο του Σάρλ Γορκέ]

ΙΑ βραδεία του 1889 σέ κάποια ταβέρνα της Μονμάρτης καθόμαστε μιά συντροφιά «μυθώ» νεαρών ζωγράφων, ποιητών, μουσικών και γλυπτών, όταν άξαφνα μπηκε ένας νέος ψηλός, μελαχροινός, με μαλλιά σγουρά, με μαύρα ζωρότατα μάτια, που απιθόβολουσαν από έξυπνάδα και μ' ένα λεπτότατο μουστακάκι. Ή φροισγονμία του θύμιζε — αν κάνω μιά σύγκριση αναδρομική — τόν Σαρλώ, τόν όποιον, φρισικά, κανείς δέν ήξερε τότε, αφού ίσως δέν θά είχε γεννηθεί ακόμα. Ο άγνωστος νέος προχώρησε δειά, πράγμα που δέν μās ξάφνιασε καθόλου, γιατί θεωρούσαμε τούς έαυτούς μας προσωπικότρητες, έσφιζε τó χέρι του φίλου μας χημικό Γκαμπριέλ Μπουνέ και, αφού κάθησε κοντά του μαζεμμένος, σάν νά ήθελε νά τόν συγχωρήσουμε γιά τήν ένοχλητική του παρουσία, τόν ρώτησε :

—Θά μπορέσετε νά με πάτε άπόψε στό «Μαύρο Γάτο» ;
Μέ τόν νεοφερμένο δέν γνωριζόμαστε. Είχαμε άκούσει όμως ότι λεγόταν Μωρίς Ντονναί, ότι ήταν τελειόφοιτος τής «Κεντρικής Σχολής» των άρχιτεκτόνων και ότι εργαζόταν ως σχεδιαστής σε κάποιο άρχιτεκτονία. Τί ζητούσε λοιπόν ένας τέτοιος άμωσος, ένας τέτοιος άμύητος, σ' ένα κέντρο τόσο βαθεία, τόσο άποκλειστικά καλλιτεχνικό, όπως ό «Μαύρος Γάτος» ;

—Όστε, λοιπόν, τελειώσατε τήν «Κεντρική Σχολή» ; τόν ρωτήσαμε, με κάποια ύπεροπτική, ειρωνία.

—Τ' όμολογώ, άποκρίθηκε ό Μωρίς Ντονναί, ταπεινωμένος και ντροπασμένος. Άλλά έχω ένα έλαφροτικό : Ήμιον ό χειρότερος μαθητής !

—Ε ! τότε τό πράγμα αλλάζει ! είπαμε όλοι ίκανοποιημένοι.
Τό ίδιο έκείνο βράδυ ό Ντονναί γνώρισε τόν Σαλι, τόν περίφημο διευθυντή του «Μαύρου Γάτου», και έπειτα από λίγο καιρό είχε τήν μεγάλη εύτυχία νά ιδή γιά δημοσιεύονται οι πρώτοι του στίχοι στό περιοδικό, που εξέδιδε ό Σαλι και όπου συνεργαζόντουσαν οι καλύτεροι νέοι ειθιμογυφάροι και γελοιογράφοι τής εποχής εκείνης. Οι στίχοι του Ντονναί, έξυπνοι, άμωνικοί, έλαφρά αίσθηματικοί και με λίγη χαριτωμένη μελαγχολία έδó κι' εκεί, άρεσαν άμέσως και ξεχώρισαν. Είχαν έναν ιδιαίτερο τόνο. Μά και όλόκληρος ό άνθρωπος είχε από τότε ακόμα κάτι τό ιδιαίτερο, που κινούσε τήν προσοχή και τό ενδιαφέρον.

Μιά βραδεία ό Σαλι βρήκε μονάχο τόν Ντονναί στό κωμαρέ ό του «Μαύρου Γάτου».

—Τί κάνεις έδó όλομόναχος ; τού είπε. Δέν πās μέσα στό θέατρο, που είνε μαζεμμένη όλη ή άφρόσχεμα του Παρισιού ;

Και με μās, σάν νά τού είχε έρθει μιά φαινή ιδέα, τού φώναξε :
—Δέν άπαγγέλει κανένα σου ποίημα, αλήθεια ! Ναι, ναι ! Θά μās άπαγγείλεις ένα σου ποίημα...

Και σχεδόν διά τής βίας ό Σαλι πήρε τόν Ντονναί στα παρασκήνια και τόν έσπρωξε άποκει στη σκηνή, άναγγέλλοντας :

—Ο καλός μας φίλος ποιητής Μωρίς Ντονναί θά μās άπαγγείλ η κάτι δικό του...

Ο Μωρίς Ντονναί, πάντα δειλός, στην άρχή τάχασε, ύστερα όμως βρήκε τήν ψυχραιμία του και άπάγγειλε, συνοδευόμενος με ύπόκρουσι στό πιάνο, όπως γινόταν πάντα σχεδόν στό «Μαύρο Γάτο», ένα χαριτωμένο του ποίημα, «Τό Φειδι και τό Κινηγτικό Κέρας». Επρόκειτο γιά ένα φειδι, που είχε μπει μέσα σ' ένα κινηγτικό κέρας και που δέν μπορούσε πειά νά βγη από μέσα....

«...Και από τότε — τελειώνει τό ποίημα — τό κακόμοιρο τό φειδι μένει κλεισμένο μελαγχολικό μέσα στό κέρας και προσμένει τρέμοντας τό θάνατο...».

Ή πρώτη αυτή εμφάνισις του Μωρίς Ντονναί μπρός στό έλεκτότερο Παριζιάνικο κοινό, ήταν και τό πρώτο του βήμα στό λαμπρό δρόμο τής δόξας. Τή μεγάλη του φήμη τήν άπόκτησε κυρίως στό θέατρο. Όλα του σχεδόν τά έργα, ή «Εκπαίδευσις του Πρίγκηπος», οι «Ερασταί, ό «Άλλος Κίνδυνος», γνώρισαν άσύγχροτες έπιτυχίες. Ο «Άλλος Κίνδυνος» παίχτηκε εκατό συνεχείς φορές στη «Γαλλική Κομωδία», πράγμα σπανιώτατο γιά τό θέατρο αυτό, και οι «Ερασταί» είχαν τέτοια έπιτυχία, ώστε όλοι οι θεαταί, όρθοί, στό τέλος κάθε πρόξενου, χειροκροτούσαν μανιωδώς και φώναζαν άπ' τόν ένθουσιασμό τους...

Μά στους φίλους του ένδόξου Ντονναί έμειναν άξέχαστες ή φάσεις, που έκανε όταν ήταν νέος. Τά περιάγιατό του ήταν πάντοτε έξυπνα και χαριτωμένα. Μιά ψυχρή μέρα του Νοεμβρίου, καθώς διασχίζαμε τούς χιονισμένους δρόμους τής Μονμάρτης, ό Ντονναί, κάθε φορά που έβλεπε άνοιχτές τίς πόρτες κανενός καταστήματος, τίς έκλεινε, φωνάζοντας :

—Μά δέν τίς κλείνετε, λοιπόν ; Ξεπαγιάσαμε !...

Ο Μωρίς Ντονναί ήταν ένας πολύ τυχερός άνθρωπος. Ή ζωή του χαμογέλασε από τά πρώτα του βήματα. Όστόσο, οι ψευτικοί θύβλοι, που έχουν δημιουργηθή γι' αυτόν, όπως και γιά όλους άλλωστε τούς διασημους άνδρας, είνε άρκετοί. Ύπαρχει, παραδειγματος χάριν, γιά τόν Ντονναί ή ιδέα ότι λατρεύει τό Παρίσι και γι' αυτό έγράφησαν έναντιον τόν τά εύφρολογήματα τά τόσο γεμάτα κακία και φθόνο κάποτε, των καλλιτεχνικών και δημοσιογραφικών κύκλων. «Ε, λοιπόν ! Δέν ύπάρχει καύ ψευτικός θύβλος άπ' αυτόν. Ίσα-ίσα ό Μωρίς Ντονναί δέν βιάσκει πραγματική χαρά κι' εύχαρίστησι, παρά μόνο μακριά από τό Παρίσι. Άλλωστε, στό Παρίσι σπάνια εργάζεται !... Τά έργα του τά γράφει συνήθως σε μιά βίλλα, που έχει στην Προοηγία, στις άκτές τής γαλανής Μεσογείου...»

Ή ζωή του στη βίλλα του, στό «Άσυλό τής Γαλήνης», όπως τήν όνομάζει, είνε κανονισμένη σάν ρολόι. Ο Ντονναί κοιμάται νωρίς και ξυπνάει νωρίς, δουλεύει όλο τό πρωί και τό άπόγευμα κάνει μακρονόους περιπάτους με τή γυναίκα του, περδ ή μ' αυτοκίνητο. Τό βράδυ, όταν δέν διαβάσει, παίζει σκάκι και όταν δέν παίζει σκάκι, δέν άπολαμβάνει τό άκουμάσιο ραδιόφωνό του. Φαίνεται όστόσο ότι δέν τό πολυαρέσει ή μουσική.

—Τό ραδιόφωνο, μου έλεγε κάποτε, τό έχω γιά τή γυναίκα μου και γιά τούς φίλους μου. Γιατί έγώ πρωτιμώ και από τήν ωραιότερη μουσική ένα ώραό βιβλίον...

Όστόσο, παρ' όλη τήν κανονική εργασία του, ό Ντονναί δέν είνε από τούς συγγραφείς εκείνους, που έννοούν σώνει και καλά νά γράφουν κάθε μέρα ώρισμένο αριθμό σελίδων. Δουλεύει κατά διαλείμματα και μονάχα όταν κανένα θεατρικό έργο του βρίσκεται στό τέλος, τότε εργάζεται συχνά όχτώ και δέκα ώρες τήν ήμέρα. Όταν τελειώσει τό έργο του, γιά λίγο καιρό, παύει νά γράφη. Διαβάσει, κρατεί σημειώσεις, κάνει τήν άλληλογραφία του και...περιτέι τό Παρίσι γιά νά διασκεδάση.

Είνε πολύ περίεργος ό τρόπος, με τόν όποιον εργάζεται ό Μωρίς Ντονναί. Γράφει κυριεμένος από ένα είδος τυχερού, περατεί άπάντα-κάποτε με μεγάλα βήματα, στό γραφείο του, άπαγγέλλοντας ύψηλόφωνα τά λόγια των ήρώων του και κάνοντας τίς κινήσεις τους. Άλλά συγχρόως όμως — όπως και όλοι σχεδόν οι συγγραφείς άλλωστε — έχει και μιά μονομανία : Πλάθει με τό δάχτυλό του, με μοναδική ταχύτητα, μικρές σφαιρούλες από ψίχα ψωμιού. Ή σφαιρούλα εμφανίζεται, εξαφανίζεται, φανερόνεται και πάλι μέσα στό δάχτυλό του, όπως στό χέρι κανενός ταχυδακτυλουργού. Άν τύχει και τού φύγει και πέσει καταγής, τότε άρχίζει νά τήν άναζητή με ύφος άνησυχο. Άν είνε παρών κανένας φίλος του τήν παίρνει από τόν κάτοχό και τού τή δίνει. Τότε ό Ντονναί γελά γιά μιά στιγμή, άμέσως όμως τόν ξαναπαίρνει ή μανία του και ξαναρχίζει νά μαλάξη τήν ψίχα...

Όταν δέν μαλάζει ψωμί, τότε κανίζει τοιγάρα. Καπνίζει συνεχώς και πετά τά τοιγάρα, αφού τραβήξει μονάχα δυό-τρεις βαθείες ρουφηξίες...

Είνε λοιπόν έντελώς έσφαλμένη ή ιδέα που ύπάρχει γιά τόν Μωρίς Ντονναί, ότι δηλαδή γράφει με μοναδική ευκολία, παίζοντας σχεδόν, έργα, στα όποια δέν δίνει καμμιά σημασία. Εύκολα γράφει βέβαια, δέν βρίσκει όμως πάντα με τήν πόση φερό τήν όριστική διατύπωση, τήν τελειότητα έκφρασις, που τόν ικανοποιεί. Γι' αυτό συχνάστα συμβαίνει νά ξαναγράψη πέντε και έξη φορές σκηνές όλόκληρες.

Κάποτε έδωσε σ' έναν άντιγραφέα νά τού άντιγράψη ένα του έργο. Τού είπε ότι ήταν ή όριστική μορφή που είχε πάρει τό έργο, ότι δέν θάκανε καμμιά άλλαγή και ότι έπρεπε νά τό άντιγράψη γρήγορα, γιατί ύστερα από δεκαπέντε μέρες θά έπρεπε νά τό παραδώσει σ' ένα θέατρο και ν' άρχίσουν κώλας και ή πρόδεις.

Ο άντιγραφεύς τό άντέγραψε προσεκτικά-προσεκτικά και ύστερα από τέσσερες μέρες τό πήγε στόν Μωρίς Ντονναί.

—Πιστεύω ότι θά μείνετε εύχαριστημένος, μάτρο, τού είπε.

—Ναι, βέβαια, άποκρίθηκε κάπως άνησχημένος ό Ντονναί. Καί δέν μου λέτε, τί σας όφειλο ;

—Όπιακόσια φράγκα...

—Καλά. Πάρτε, σας παρακαλώ, ήλικά

Ο Μωρίς Ντονναί

(Σκίτσο του Σέμι)

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό]

ΝΗΓΕΛΘΗΣΑΝ τελευταία στο Χόλλυγουντ οι αρραβώνες της 'Αμερικανίδος βεντέτας Γενεβιέθης Τόμπιν με τον Φέλιξ Τσάπλετ, έναν απ' τους μεγιστάνες του πετρελαίου, πολυεκατομμυριούχο.

Πρό δλίγου ακόμη καιρού σ' ένα δημοσιογράφο του Χόλλυγουντ, που ρώτησε την Γενεβιέθη Τόμπιν ποιός άνδρας της άρεσει, ειπε τα εξής :

—Ο άνδρας που θα ζητήσω το χέρι μου πρέπει να εινε άρρενωπος όπως ο Κλάου Γκαμπλε, ξέιντος όπως ο Λέλι Χό-

μπερ, διακεκριμένος όπως ο Κλάιβ Μπρούκ και ψυχραιμος όπως ο Γουίλιαμ Κάγκνι.

Αυτός, λοιπόν, που αρραβωνιάστηκε τώρα η ώραία Γενεβιέθη, έχει άραγε όλα αυτά τα προσόντα ή τ' αντικαθιστά όλα με τα εκατομμύριά του, ως μυροζου και πετρελαίο ;

Πώς ;...

Ο Τσάρλι Τσάπλιν πρό δλίγων ημερών ανελήφθη από γκάγκστερς, την ώρα που γυρίζε από το σπίτι της νέας συζύγου του Πολέττας Γκοττφ. Τόν άπηγανον και δέν τόν άφησαν, παρ' άφου έπληρώσε λύτερα 350.000 φράγκα.

Δέν εινε ώστόσο η πρώτη φορά που ο Σαρλώ συλλαμβάνεται από κακοποιούς. Πολλές φορές ώς τώρα έπληρώσε λύτερα σε γκάγκστερς, που έχουν μάτιασε τη μεγάλη περιουσία του κ' από καιρό σε καιρό την ξεαφρίζουν.

Νά εινε όμως άληθινή η είδησις αυτή ; Ή πρόκειται περί 'Αμερικανικής ρεκλάμας ;

Γιά όλα εινε ίκανοί βέβαια οι γκάγκστερς, αλλά και οι 'Αμερικανοί διαφημιστά δέν πάνε πίσω...

Η Μαίη Γουέστ σ' ένα έργο που γύρισε τελευταία εμφανίζεται ανάμεσα στα θηρία ενός ιπποδρομίου. Βγαίνει καθίλα σ' έναν έλεφαντα, μπαίνει μέσα στους κλωδούς των λιονταριών και φτάνει μέχρι του σημείου να βάζη τ' άουρο κεφάλι της μέσα στο στόμα ενός τίγρως. Φαίνεται δηλαδή πως με την ξανθή ήδονιστική άμορφιά της η ώραία βεντέτα υπέταξε ενι μονάχα τ' 'Αμερικανικόν κωμικόν, αλλά και τ' άγρια θηρία...

Έξοχία και...

—Ω, μαίτο ! Μά δέν εινε δυνατόν να δεχθώ τέτοιο ποσό. Μου διπλασιάζοντε τον κόπο μου... Έκανε κατενθουσιασμένος ο άντιγραφεύς.

—Ήσυχάστε, κίριε, του ειπε τότε ο Μωρίς Ντονναί. Δέν σάς διπλασιάζουν τον κόπο σας. 'Απλοΐστατα θα σάς παρακαλέσω να Ξανααντιγράψετε το έργο μου, γιατί έκανα έντομεταξύ πάρα πολλές διορθώσεις...

Και ό...τυμπέλης θεατρικός συγγραφεύς έδωσε στον άντιγραφέα ένα σωρό σημειώσεις, με λεπτομερείς παραπομπές στις διάφορες σκηνές.

—Ήσαν τόσο πολλές, μου έλεγε ο άντιγραφεύς, ή άλλαγές και ή συμπληρώσεις, ώστε όταν έκανα το δεύτερο αυτό άντίγραφο, ειχα την έντύπωση ότι άντέγραφα έντελώς άλλο έργο...

Μοναδικός εινε ο Μωρίς Ντονναί στις διοικητές των έργων του. Παίζει με άπαράμιλλη μιμητική τέχνη και άδιάκομο κέρι όλους τους ρόλους, άνδρικούς και γυναικίους, και μιμείται τις κινήσεις, τ' ασκήματα και τους τόνους της φωνής.

—Μά, για προσέξτε, φωνάζει άξαφνα σε καμιά ήθοποιό, κατά την διάρκεια των δοκιμών, ενώ κάνω την Σαρλόττα...

Και πραγματικά κάνει ο ίδιος...την Σαρλόττα — με οιαδήποτε ήρωίδα του — τόσο τέλεια όμως, με όλα τ' αγκυριακά σκέρτα και λυγισματα, με μιά ψηλή γυναικεία φωνή, ώστε όλοι οι ήθοποιοί σκάνε στα γέλια.

—Αυτόσο, μπροστά σε πολύ κοινό, ο διάσημος συγγραφεύς και 'Ακαδημαϊκός τ' άνα.

Κάποτε, σ' ένα γεύμα συγγραφέων, όπου συμμετείχαν και πολλές κίριες, παρεκλήθη άξαφνα, έντελώς άπροσδόκητα και χωρίς νάχη προετοιμασθή καθόλου, να εκφωνήση ένα μικρό λογιόδιο. Αυτό όμως στάθηκε άδύνατον. Στο φινάλε, για να βγη απ' τη δύσκολη θέση, ο Μωρίς Ντονναί παρακάλεσε τόν...διπλανό του να εκφωνήση άντ' αυτού τόν λόγο.

—Δέν φταίω, κίριες και κίριοι, ειπε στους συνδαιτημόνας. 'Η μητέρα μου μ' έκανε δειλό...

Κ' όμως, εινε ένας από τους πιο έξυπνους, από τους πιο χαριτωμένους σύγχρονους Γάλλους συγγραφεύς και άσφαλώς ο πιο Παριζιάνος...

Στο Παρίσι γυρίζεται τώρα ένα έργο βγαλμένο από το γνωστό μυθιστόρημα του Ζολά «Η Νανά». Τρείς όμως εβδομάδες μετά την έναρξη του γυρίσματος της ταινίας, άλλαξαν το σενάριο, κ' έτσι πήγαν χαμένα πολλά μέτρα ταινίας, που ειχαν γυρισθεί.

Λένε ώστόσο ότι η ταινία αυτή, όταν τελειώσει, θα κάνει πολύν θόρυβο και θα σημειώσει άληθινόν θρίαμβον.

Περί της «Νανάς» πρόκειται άλλωστε. Μην το ξεχνάτε...

Η Τζίνα Μανές, η γνωστή βεντέτα, έχκατέλειψε την δόνη κ' έγινε — που να το φαντασθήτε ; — ταβερνιάρισσα...

—Όσο άπίστετο κ' άν φανείτα αυτό, εινε έν τούτοις σωστό. Τό βεβαιώνει η Μαρί Μπέλλ, άλλος κινηματογραφικός άστηρ, που πρό δλίγων ημερών επέστρεψε από το Μαρόκο, όπου ειχε πάει για το γύρισμα της ταινίας «Τό Μεγάλο Παιγνίδι». Η Μαρί Μπέλλ, λοιπόν, διηγείται τα εξής για την Τζίνα Μανές :

—Όταν είμαστε στην Καζαμπλάγκα, έπήραμε μιά μέρα το τραίνο για να πάμε στο Μαρακές. Στο δρόμο το τραίνο σταμάτησε άρκετη ώρα σ' ένα μικρό σταθμό, για ν' αλλάξη μηχανή. Σ' αυτό το διάστημα ειμεις κατεβήκαμε από το τραίνο και κάναμε μερικές βόλτες γύρω στο σταθμό. Είδαμε εκεί μιά καντίνα και μπήκαμε μέσα να πάρουμε κάτι. Τό πρώτο πρόσωπο που άντιγράψαμε εκεί μέσα ήταν η Τζίνα Μανές, ιδιοκτήτρια της καντίνας... Έκείμεινε να μās σεοβίση μόνοη της και όταν την ρωτήσαμε το λόγο της άποφάσεώς της αυτής, μās έβεβαιώσε πως εκεί κάτω εινε πολύ καλά και πως της άρεσει ή ανεξάρτητη αυτή ζωή της ερημιάς...

—Όπως δηποτε, το μυστήριο δέν ελύθη ακόμα. Γιατί η ώραία Τζίνα άφησε την πολυτελή ζωή των μεγαλοπύλων και άποσύρθηκε στην έρημη αυτή γωνιά του Μαρόκου ; Τό μέλλον της έχκαμολούσε, γεμάτο ύποψείσεις. Ή τελειναιές έπιτυχίες της στο ρόλο της Τερέζας Ραζέν και της Ίωσηφίνας Μπωαρναί της έχκασφάλιζαν πλούτη και δόξα. Μήπως κανέναν άγνωστο έρωτας ; Ποιός ξέρει ; —Όπως κ' άν έχει το πράγμα, όλοι πιστεύουν πως η ώραία Τζίνα θα πεισθή άργά ή γρήγορα πως εινε...βαρειά ή καλογερική και θα γυρίση στον κινηματογράφο, άρκει να μην ξεχασθί ως τότε από το κοινό...

Η Μάρλεν Ντήτριχ, μόλις έγύρισε από την Ευρώπη στο Χόλλυγουντ, άρχισε το γύρισμα της ταινίας, στην οποία παίζει το πρόσωπο της Αικατερίνης της Μεγάλης.

Στό πρώτο μέρος της ταινίας ή αυτοκράτειρα της Ρωσίας εμφανίζεται κοριτσάκι. Φυσικά ή Μάρλεν δέν μπορούσε να παίξη αυτόν τόν ρόλο. Κι' ο σκηνοθέτης έψαχνε να βρη κατάλληλο κοριτσάκι. 'Αλλά ή Μάρλεν Ντήτριχ τόν έβγαλε άξαφνα από τη δυσκολία. Πουρούσε το δικό της κοριτσάκι, που εινε τώρα έννη έτων. Κι' έτσι ή κόρη της Μάρλεν άρχίζει το στάδιο της διαλα στην ένδοξη μητέρα της, υπό τούς άρίστους δηλαδή οίανους...

Ο 'Αργύ Γκαρά εινε άρρωστος. Γι' αυτό και διεκόπη και το γύρισμα της ταινίας «Έκλεψαν έναν Άνθρωπο», στην οποία έπαιξε μαζί με την Λιλή Νταμιά.

—Άς προσεύχονται, λοιπόν, ή 'Αθηναίες υπέρ της ταχείας άναρρώσεώς του ωραίου Γάλλου πρωταγωνιστού.

Ο Ραμόν Νοβάρο, ένθουσιασμένος με την ύποδοχη που του έγινε σ' όλα τα μέρη της Ευρώπης, τ' όποια έπεσκέφθη τόν περαμένο χρόνο, σκέπτεται να Ξανακάνη τόν έρχομένο χρόνο το γύρο της Ευρώπης. Για την ώρα μαθαίνει διάφορα 'Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, 'Ισπανικά και 'Ιταλικά τραγουδιά... Θα ανταδεχθί άραγε να έβη και στ' Αθήνας ; Κι' έδώ πολλές καρδούλες χτυπούν γι' αυτόν...

Η άπειλή του Προέδρου των Ήνωμένων Πολιτειών Ρουζβελτ να έλαττώσει τους μισθούς των κινηματογραφικών άστέρων έχκαλουνθί να κρατηί σε μεγάλο άναθρασμό τους κινηματογραφικούς κίλυους του Χόλλυγουντ. Κι' άλλοι μèn σκέπτονται ν' άκολουθήσουν το παράδειγμα της Σύλβια Σίντνεϊ, να φύγουν δηλαδή από την 'Αμερική και να έλθουν στην Ευρώπη, όπου έχουν ιδρυθεί παιδι σ' όλες τις χώρες στούντια. Μά στην Ευρώπη μεγάλους μισθούς δέν θα βρούν κ' ο κόσμος δέν ξεπιάζεται τόσο πολύ, όπως στην 'Αμερική, με τις διάφορες βεντέτες. Γι' αυτό και οι άστέρες άποφάσαν να μείνουν μèn στην 'Αμερική, αλλά ν' άπεργήσουν επί ένα χρόνο, εις ένδειξιν διαμαρτυρίας.

—Άλλοι πάλιν έχκαλουνθόν να ύπογράψουν συμβόλαια με ήγεμονικές άμοιές, ώστε όταν εφαρμισθί ο νέος νόμος του Ρουζβελτ κ' έλθη ή εποχή τόν...ισχνών άγγελάδων, νάχουν ήδη κάμει την τύχη τους. 'Ετσι η Μαίη Γουέστ ύπογράφη με μιá κινηματογραφική εταιρεία συμβόλαιον άντι 200.000 δολλαρίων κατά ταινία.

Την φτωχούλα !... 'Αξιολόγητη εινε. Θα πεθάνη της πείνας !...

Ο μεγάλος Ρώσος σκηνοθέτης 'Αϊζενστάιν